

A Netflixen is sikeres
#1 New York Times Bestseller
Szentjánosbogár lányok
szerzőjétől

Menekülés Alaszkába

„A könyv szívbe markoló, és nem szégyellem
bevallani, hogy helyenként teljesen összetört,
de csak olvastam és olvastam tovább, képtelen
voltam letenni.” – *Larry H – goodreads.com*

fine
selection

K R I S T I N H A N N A H

KRISTIN HANNAH

Menekülés Alaszkába

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Családom nőtagjainak. Mindannyian igazi harcosok.
Sharonnak, Debbie-nek, Laurának, Julie-nak, Mackenzie-nek,
Sarának, Kayleenek, Toninak, Jacquie-nek,
Danának, Leslie-nek, Katie-nek, Joannek, Jerrie-nek, Liznek,
Courtney-nak és Stephanie-nak.*

És Bradennek, legújabb kalandorunknak.

A természet sohasem vezet félre bennünket,
mindig mi vezetjük félre magunkat.¹
– *Jean-Jacques Rousseau*

¹ Győry János fordítása

A black and white photograph of a mountain landscape. In the background, a large, rugged mountain with snow-dusted peaks rises above a dense forest of evergreen trees. The foreground features a calm body of water that reflects the forest and the mountain. The year '1974' is printed in a white serif font, centered over the forest.

1974

EGY

A ZON A TAVASZON az eső olyan elsöprő erejű szélleökésekkel zúdult le, hogy beleremegtek a háztetők. A víz a legapróbb repedésekbe is behatolt, és a legszilárdabb alapzatokat is kikezdte. Generációk óta mozdulatlan, hatalmas méretű földdarabok salakhalmokként hullottak az utakra, magukkal rántva a házakat, az autókat és még a medencéket is. Kidőlt fák borultak a távvezetékekre; az áramellátás akadozott. A folyók kiléptek a medrükből, elmosták az udvarokat, otthonokat tettek tönkre. Egyre többször ugrottak egymásnak olyanok, akik egyébként szerették egymást, és egyre gyakrabban törtek ki viták, ahogy a folyamatosan szakadó esőtől a vízszint emelkedett.

Leni is ideges volt. Ő volt az új lány az iskolában, csak egy arc a tömegben; egy hosszú hajú lány, akinek középen volt a választéka, akinek nem voltak barátai, és aki folyton egyedül ballagott az iskolába.

Most épp az ágyán ücsörgött, vékony lábait lapos mellkasához szorítva, mellette a *Gesztenye, a honalapító* puhakötésű, szamárfüles példánya hevert kinyitva. A házuk vékony falain keresztül hallatszott, amint az anyja azt mondogatja: *Ernt, szívem, kérlek, ne csináld!*

Figyelj ide... , mire az apja csak mérgesen ennyit felelt: A francba is, hagyjál már békén!

Már megint itt tartottak. Veszekedtek. Kiabáltak.

Hamarosan kezdődik majd a sírás is.

Ez az időjárás mindig a legrosszabbat hozta ki az apjából.

Leni az ágya melletti órára pillantott. Ha nem indul el most azonnal, el fog késni az iskolából, márpedig az egyetlen dolog, ami rosszabb annál, ha az emberből a felső tagozatban lesz az új lány, az az, ha még fel is hívja magára a figyelmet. Ezt a saját kárán tanulta meg; az elmúlt négy évben öt különböző iskolába is járt. Egyszer sem sikerült igazán beilleszkednie, de makacsul ragaszkodott hozzá, hogy bizakodó maradjon. Vett egy mély lélegzetet, kiegyenesedett, és lecsusszant az ágyáról. Óvatos mozdulatokkal vonult ki sivár szobájából, lement az előszobába, és megtorpant a konyhaajtóban.

– A fenébe már, Cora! – szólalt meg apa. – Tudod, milyen nehéz ez nekem.

Mama tett felé egy lépést, és kinyújtotta a kezét.

– Szívem, segítségre van szükséged. Nem a te hibád. Ezek a rémálmodok...

Leni megköszöri a torkát, hogy magára vonja a figyelmüket.

– Helló – szólalt meg.

Apa meglátta őt, és hátrált egy lépést mamától. Leni látta rajta, mennyire fáradt, mennyire csalódott.

– Nekem... iskolába kell mennem – folytatta Leni.

Mama benyúlt rózsaszín pincéregyenruhájának szivarzsebébe, és előhúzta a cigarettáját. Fáradtnak tűnt; előző nap késő estig dolgozott, ma pedig déli műszakba osztották be.

– Menj csak, Leni. Ne késs el! – A hangjából nyugalom és gyengédség áradt, épp olyan szelíd volt, mint ő maga.

Leni félt otthon maradni, de elindulni is. Furcsa érzés volt – igazából butaság, tényleg –, de gyakran úgy érezte, mintha ő lenne az egyetlen felnőtt a családjában, a tőkesúly, amely képes egyensúlyban tartani a recsegő-ropogó Allbright-hajót. Mama folyton azzal volt elfoglalva, hogy „megtalálja” önmagát. Az elmúlt pár évben kipróbálta a személyiségfejlesztő tréninget és a humanisztikus személyiségpszichológiát, a spirituális gyakorlatot, az unitárius vallást. Sőt, még a buddhizmust is. Ciklikusan váltogatta a hitét, és mindegyik irányzatból kimazsolázta a neki tetsző dolgokat. Leni úgy látta, mama leginkább pólókkal és ismételgethető frázisokkal tér haza. Mint például, hogy: *Az van, ami van, ami nincs, az nincs.* De úgy tűnt, ezek nem sokat értek.

– Menj – noszogatta apa.

Leni felkapta a hátizsákját a konyhaasztal melletti székből, és a bejárat ajtó felé indult. Amint az ajtó becsapódott mögötte, hallotta, hogy a szülei újra rázendítenek.

A fenébe is, Cora...

Kérlek, Ernt, csak hallgass meg...

Ez nem volt mindig így. Legalábbis mama ezt állítja. A háború előtt boldogok voltak, amikor még egy lakókocsiparkban éltek Kentben, apának jól menő állása volt autószerelőként, mama folyton nevetett, és a *Piece of My Heartra* táncolt vacsorafőzés közben. (Leni ezekből az évekből igazából csak mama táncolására emlékezett.)

Aztán apa elment Vietnámba, ahol meglőtték, és hadifogságba esett. Nélküle mama teljesen összeomlott; Leni ekkor ismerte fel először, mennyire törekeny is az anyja. Egy ideig csak sodródtak, ő és mama, egyik munkahelyből a másikba, városról városra, míg végül egy oregoni kommunában találtak otthonra. Ott aztán méhészkedtek, levendulás zsákokat készítettek, amiket aztán a termelői piacon

árultak, és tiltakoztak a háború ellen. Mama személyisége épp eleget változott ahhoz, hogy be tudjon illeszkedni.

Amikor apa végre hazatért, Leni szinte rá sem ismert. Az emlékeiben élő jóképű, nevetős férfi mélabús, hirtelen haragú és távolságtartó lett. Úgy tűnt, a kommuna minden elemét utálja, ezért továbbálltak. Aztán megint továbbálltak. És megint. Soha semmi nem úgy alakult, mint ahogy apa szeretne volna.

Nem tudott aludni, és egyik állását sem bírta megtartani, pedig mama esküdözött, hogy ő a világ legjobb autószerelője.

Ma reggel is ezen vesztek össze: apát megint kirúgták a munkahelyéről.

Leni a fejébe húzta a kapucniját. Az iskolába menet szépen karbantartott háztömbök közt sétált, kikerülte a sötét erdőt (ettől távol kellett tartania magát), elhaladt egy gyorsétterem mellett, ahol a közép-sulisok hétvégente lógtak, és egy benzinkút mellett is, ahol egy sor autós várakozott, hogy ötvenöt cent per gallonos áron megtankolhasson. Úgy tűnt, akkoriban mindenki emiatt mérgelődött: a benzinárak miatt.

Amennyire Leni meg tudta állapítani, általában az összes felnőtt ingerült volt, és nem is csoda. A vietnámi háború megosztotta az országot. Az újságok nap mint nap rossz híreket harsogtak: a Weatherman vagy az IRA robbantásairól; eltérített repülőkről; Patty Hearst elrablásáról. A müncheni olimpiai mészárlás az egész világot sokkolta, a Watergate-botrány nem kevésbé. Legújabbán pedig főiskolás lányok kezdtek nyom nélkül eltűnedezni Washington államban. A világ tele volt veszéllyel.

Leni abban a pillanatban bármit megadott volna egy igaz barátért. Csak erre vágyott: valakire, akivel beszélgethet.

Másrészt azonban az aggodalmaira az sem jelentett megoldást, ha beszélt róluk. Akkor mégis mi értelme megvallani őket?

Persze, apa néha kijött a sodrából, és kiabált, sosem volt elég pénzük, és folyton költözniük kellett, hogy távol legyenek a hitelezőiktől, de ők így éltek, és szerették egymást.

Ám néha, különösen az olyan napokon, mint amilyen ez is volt, Leni megijedt. Úgy érezte, mintha a családja egy hatalmas szakadék szélén állna, amibe bármelyik pillanatban belezuhanhat, és romba dőlhet, mint a házak, amelyek Seattle instabil, vízenyős domboldalai roskadtak össze.

Iskola után Leni egyedül sétált haza az esőben.

A zsákutca közepén álló házukat egy, a környéki udvaroknál kevésbé rendezett kertben húzták fel: egy fakéregbarna házat, üres virágládákkal, eltömődött ereszsatornákkal és egy garázsajtóval, amit sosem lehetett bezárni. A gyom csomókban nőtt a korhadó, szürke tetőzsindelyek közt. Egy üresen álló zászlórúd szemrehányóan meredezett az ég felé, jelképeként annak, milyen dühöt ébreszt az apjában az irány, amerre az ország tart. Ahhoz képest, hogy mama szerint igazi hazafi, apa igazán gyűlölte a kormányt.

Leni meglátta apát a garázsban, egy ferde munkapadon ücsörögve mama horpadt, ragasztószalaggal rögzített tetejű Mustangja mellett. Kartondobozok sorakoztak a falak mentén, tele olyan cuccokkal, amiket még nem pakoltak ki a legutóbbi költözés óta.

Apa – szokás szerint – foszladozó katonai dzsekijét és szakadt Levi's farmerét viselte. Ültében előredőlt, könyökével a combján

támaszkodott. Hosszú, fekete haja tiszta kóc volt, és a bajszára is ráfért volna egy kis igazítás. Mezítlábás lábfeje is piszkos volt. Még így összeroskadva és kimerülten is olyan jóképű volt, mint egy filmszil-lag. Mindenki ezt gondolta róla.

Felszegte a fejét, majd a tincsein keresztül Lenire pillantott. A lánya felé küldött mosoly ugyan kissé elgyötörtnek tűnt, de még így is felragyogott tőle az arca. Leni apja ilyen volt: időnként szeszélyes és hirtelen haragú, néha talán kissé rémisztő is, de csak azért, mert olyan intenzíven élte meg a szeretetet, a veszteséget és a csalódást. A szeretetet mindennél jobban.

– Lenora – szólalt meg a sok dohányzástól rekedtes hangján. – Már vártalak. Sajnálom. Elvesztettem a fejem. És a munkámat is. Biztos pokolian csalódtál bennem.

– Nem, apa.

Leni tudta, hogy az apja mennyire sajnálja. Láta az arcán. Amikor kisebb volt, néha azon tűnődött, mire jó ez a sok sajnálkozás, ha aztán semmi sem változik, de mama elmagyarázta neki. A háború és a fog-ság megtörte az apját. *Olyan ez, mintha eltört volna a csontja*, mondta mama, *az ember nem szereti kevésbé azt, akinek fájdalmai vannak. Hanem erősebbé válik, hogy a szerette támaszkodhasson rá. Az apádnak szüksége van rám. Ránk.*

Leni leült az apja mellé. A férfi átkarolta, és közelebb húzta magához.

– A világot holdkórosok irányítják. Ez már nem az én Ameri-kám. Én csak...

De nem fejezte be, és Leni sem szólt semmit. Hozzászólt már az apja szomorúságához, a frusztrációjához. Folyton félbehagy-ta a mondatait, mintha tartana attól, hogy hangosan is kimondja félelmetes vagy depresszív gondolatait. Leni tisztában volt az apja

szűkszavúságával, és meg is értette őt; egy csomószer igazából jobb hallgatni.

A férfi a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy összenyomódott cigarettás dobozt. Rágyújtott, Leni pedig beszívta a kesernyés, ismerős illatot.

Tudta, milyen fájdalmakat él át az apja. Néha arra ébredt, hogy a férfi zokog, az anyja pedig azzal próbálja megnyugtatni, hogy olyanokat mond neki: *Csst, jól van, Ernt, vége van, most már itthon vagy, biztonságban.*

Az apja megrázta a fejét, majd kilélegezte a kékes-szürkés füstöt.

– Én csak... többet szeretnék, azt hiszem. Nem egy munkát. Egy életet. Végig akarok sétálni az utcán anélkül, hogy amiatt aggódnék, hogy valaki gyerekgyilkosnak nevez. Én csak... – Felsőhajtott. Elmosolyodott. – Ne aggódj! Minden rendben lesz. Mi is rendben leszünk.

– Találsz új állást, apa – mondta.

– Még szép, Vöröske! Holnap minden jobb lesz.

A szülei folyton ezt ismételték.

Egy hideg, zord reggelen, április közepén, Leni korán felébredt, és elfoglalta a helyét a lehasznált, virágmintás kanapén, majd bekapcsolta a tévét, és nézni kezdte a *Ma* című műsort. Megigazgatta az antennákat, hogy jobb legyen a képminőség. Amikor az antenna a helyére pattant, Barbara Walters épp így szólt:

– ...Patricia Hearst, aki most már Taniának nevezi magát, ezen a főtón egy M1-es karabéllyal a kezében látható egy San Franciscó-i bankrablás során. Szemtanúk állítása szerint a tizenkilenc éves örökös nő, akit a Szimbionikus Felszabadítási Hadsereg rabolt el februárban...

Leni teljesen meg volt babonázva.

Még mindig képtelen volt elhinni, hogy egy *hadsereg* csak úgy bemasírozhat és elrabolhat egy tinédzsert a saját otthonából. Mégis, hogy érezhetné bárki biztonságban magát egy ilyen világban? És hogyan lett egy gazdag tinédzserből egy Tania nevű forradalmár?

– Gyere már, Leni! – szólt ki mama a konyhából. – Készülődj az iskolába!

A bejárati ajtó nagy döngéssel kitérült.

Apa lépett be a házba, olyan mosollyal az arcán, amire muszáj volt mosollyal válaszolni. Az alacsony mennyezetű konyhában óriásinak tűnt, jóval nagyobbnek, mint valójában, és csak úgy ragyogott a vízfoltos, szürke falak mellett. A hajából csöpögött a víz.

Mama a tűzhelynél állt, és bacont süített reggelire.

Apa beviharzott a konyhába, és bekapcsolta a laminált konyhapulton álló tranzistoros rádiót. Egy recsegő rock'n'roll dal szólalt meg. Apa felnevetett, és a karjába vonta mamát.

Leni hallotta, amint a fülébe súgja:

– Sajnálom. Bocsáss meg!

– Mindig – felelte neki mama, és közben úgy ölelte át, mintha attól félne, ellöki magától.

Apa mama dereka köré fonta a karját, majd a konyhaasztalhoz vezette. Kihúzta az egyik széket, és így szólt:

– Leni, gyere ide!

Leni imádta, ha őt is bevonták a beszélgetésbe. Otthagyta a kanapét, és elfoglalta a széket az anyja mellett. Apa rámosolygott Lenire, és átnyújtott neki egy puhakötésű könyvet. *A vadon szava*.

– Ezt imádni fogod, Vöröske.

A férfi leült mamával szembe, és behúzódott az asztal alá. Arcára az a mosoly ült ki, melyet Leni magában a Nagy Ötlet mosolynak hívott. Láta már korábban is; minden egyes alkalommal felbukkant,

amikor apja arról szólt terveket, hogy hogyan változtassa meg az életüket. Tervei pedig aztán akadtak bőven: Adják el minden tulajdonukat, hogy aztán egy egész évig tartó kempingtúrára induljanak a Big Sur autóúton végighajtva. Tenyészének nyérceket (egek, az kész horror volt). Áruljanak American Seed vetőmagcsomagokat Közép-Kaliforniában.

A zsebébe nyúlt, előhúzott belőle egy összehajtogatott papírdarabot, majd diadalmasan az asztalra csapta.

– Emlékszel a barátomra, Bo Harlanra?

Mama egy pillanatig gondolkozott a válasz előtt.

– Vietnámból?

Apa bólintott, majd így szólt Lenihez.

– Bo Harlan volt a legénység parancsnoka, én pedig a helikopteres tüzér. Vigyáztunk egymásra. Együtt voltunk akkor is, amikor a madárkánk lezuhant, és minket foglyul ejtettek. Együtt jártuk meg a poklot.

Leninek feltűnt, hogy az apja reszket. Az ingujja fel volt tűrve, így a lány láthatta a csuklójától a könyökéig húzódó égési sérülések nyomait, a ráncos, eltorzult, kidudorodó bőrt, mely sosem barnult le. Leninek fogalma sem volt, mi okozhatta ezeket a hegeket – az apja sosem mondta, ő pedig sosem kérdezte –, de azt tudta, hogy a fogvatartói tették ezt vele. Erre magától is rájött. Hegek borították az apja hátát is, amelyektől a bőr fodrokba és ráncokba tekeredett.

– Végignézték velem, hogy meghal – szólalt meg a férfi.

Leni aggodalmas tekintettel nézett mamára. Apa ezt korábban sosem említette. Felzaklatta őket, hogy a férfi most szavakba öntötte az emlékeit.

Apa a lábával dobolt a földön, az asztalon pedig gyorsan mozgó ujjakkal ütötte a ritmust. Széthajtogatta a levelet, kiegyengette,

majd megfordította, hogy a többiek is elolvashassák a papírra vetett szavakat.

Allbright örmester –

Nem könnyű magát megtalálni. A nevem Earl Harlan.

A fiam, Bo, rengeteg levelet írt nekünk a barátságukról. Ezért hálával tartozom.

Az utolsó levelében azt írta, ha bármi történne vele azon a rohadék helyen, szeretné, ha az öné lenne a birtoka itt fenn, Alaszkában.

Ez nem sok. Mindössze negyven hold, egy kunyhóval, amit rendbe kell rakni. De idefenn egy szorgos férfi meg tud élni a földjéből, távol az örülettől, a hippiktől és káosztól, ami innen délre uralkodik.

Nincs telefonom, de írhat nekem a homeri postának címezve. Előbb-utóbb megkapom a levelét.

A birtok az út végén található, túl az ezüstsínű, tehénkoponyás kapun, de még a leégett fa előtt, a 13-as mér földkőnél.

Még egyszer köszönöm:

Earl

Mama felnézett. Felszegte és kissé oldalra döntötte a fejét, akár egy kismadár, és közben apát vizslatta.

– Ez a férfi... Bo, adott nekünk egy házat? Egy *házat*?

– Gondoljatok bele – szólalt meg apa, és a lelkesedéstől felpattant a székéből. – Egy ház, ami a miénk. Ami a mi tulajdonunk. Egy hely, ahol önfenntartóak lehetünk, megtermelhetjük a saját zöldségeinket,

vadászhatunk, és szabadok lehetünk. Évek óta erről álmodozunk, Cora. Egy egyszerűbb életről, távol az itteni baromságtól. Szabadok lehetünk. Gondoljatok bele!

– Várj csak – szólalt meg Leni. Ez még apához képest is túlzás volt. – Alaszka? Már megint költözni akarsz? Hiszen csak most költöttünk ide.

Mama is ráncolta a homlokát.

– De hát... odafenn nincs semmi, nem? Csak medvék és eszkimók.

Olyan lendülettel húzta fel mamát, hogy megbotlott, és apára borult. Leni látta, hogy apa lelkesedésébe kétségbeesés vegyül.

– Szükségem van erre, Cora! Szükségem van egy helyre, ahol végre újra kaphatok levegőt. Néha úgy érzem, meg fogok örülni. Ott fenn végre véget érnének ezek az emléketőrések és minden baromság. Tudom, hogy így lesz. Szükségünk van erre. Minden visszatérne a régi kerékvágásba, mielőtt Vietnám szétcseszte az életemet.

Mama felemelte a fejét, így az arca egy vonalba került apáéval, sápadtsága erős kontrasztban állt a férfi sötét hajával és napbarnított bőrével.

– Gyerünk már, kicsim! – sürgette apa. – Képzeld el...

Leni látta mamán, hogy ellágyul, átformálja a saját igényeit, hogy az illeszkedjen az apja igényeihez, és elképzei ezt az új személyiséget: az alaszakai lakosét. Talán azt gondolta, olyan lesz ez is, mint a személyiségfejlesztés, a jóga vagy a buddhizmus. Ez lesz a válasz. A hol, a mikor és a micsoda egyáltalán nem számított mamának. Csak és kizárólag apa érdekelte őt.

– A saját házunk – szólalt meg. – De... a pénz... jelentkezhetnél arra a katonai munkaképtelenségi...

– Ne kezdjük újra ezt a vitát – sóhajtozott a férfi. – Nem fogom megtenni. Csak változásra van szükségem. És mostantól óvatosabban

bánok majd a pénzzel, Cora. Esküszöm. Van még egy kevés a lóvéból, amit az öregemtől örököltem. És kevesebbet fogok inni. Elmegyek egy olyan veterán támogató csoport izébe, amit állandóan kérsz tőlem.

Leni ezt már mind hallotta korábban is. Végző soron egyáltalán nem számított, hogy mama vagy ő mit szeretnének.

Apa új kezdetre vágyott. Szüksége volt rá. Mamának pedig arra volt szüksége, hogy apa boldog legyen.

Így hát ismét meg fogják próbálni egy új helyen, reménykedve abban, hogy a földrajzi változás mindent megold majd. Elmennek Alaszkába, hogy ezt az új álmot hajkurásszák. Leni megteszi majd, amire kéri, és jó képet fog vágni hozzá. *Már megint* ő lesz az új lány az iskolában. Mert ez a szeretet.

KETTŐ

MÁSNAP REGGEL Leni az ágyában feküdt, hallgatta az esőcseppek kopogó hangját a tetőn, és közben elképzelte, hogy gombák jelennek meg az ablaka alatt, ahogy a gumós, mérgező kalapjuk hívogatóan, csillogva áttör az agyagon. Még jóval éjfél után is álmatlanul hánykolódott, és a végeláthatatlan alaszakai tájról olvasgatott. Váratlanul magával ragadta az élmény. A végső határvidék, úgy tűnt, épp olyan, mint az édesapja. Nagyobbnak látszik, mint valójában. Terjedelmes. És egy kissé veszélyes.

Zene ütötte meg a fülét – egy bádoghangú, tranzisztoros melódia. *Hooked on a Feeling*. Ledobta magáról a takarót, és kikászálódott az ágyból. A konyhában az anyját pillantotta meg, aki a tűzhely mellett ácsorgott, és cigizett. Földöntúli látványt nyújtott ott a lámpa fényében, bozontos szőke haja az alvástól összekócolódott, az arcát kékes-szürkés füstfátyol övezte. Fehér ujjatlan trikót viselt, amit már annyiszor mosott ki, hogy mostanra csak úgy lógott vékony testén, hozzá egy kinyúlt, gumis derekú, élénk rózsaszín bugyit. A torlán egy apró, lila véraláfutás villant fel, amely furcsán gyönyörűnek

hatott, már-már olyannak, mint egy csillagkitörés, ami kiemelte finom vonásait.

– Aludnod kellene – mondta mama. – Korán van.

Leni odaballagott az anyja mellé, és fejét a vállának támasztotta. Mama illatában a rózsailatú parfüm és a dohányszag keveredett.

– Mi nem alszunk – felelte Leni.

Mi nem alszunk. Mama mindig ezt ismételgette. Te és én. A ketjük közti kapocs egyfajta állandóságként, vigaszként működött, mintha a hasonlóságuk meg is erősítette volna egymás iránt érzett szeretetüket. Az csakugyan igaz volt, hogy mama rosszul aludt, amióta apa hazajött. Leni akárhányszor felébredt az éjszaka közepén, mindig azon kapta az anyját, hogy a házban lézeng nyitott, áttetsző köntösében. A sötétben mama suttogó hangon magában szokott beszélni, de Leni sosem hallotta pontosan, mit is mond.

– Tényleg elmegyünk? – kérdezte Leni.

Mama tekintete a kávéfőzőre szegeződött, figyelte, hogy az üveg-tetejű fémedénybe hogyan szűrődik át a fekete kávé.

– Gondolom.

– Mikor?

– Ismered az apádat. Nemsokára.

– Legalább befejezhetem itt a tanévet?

Mama megvonta a vállát.

– Hol van?

– Napfelkelte előtt útnak indult, hogy eladja az érmegyűjteményét, amit az apjától örökölt. – Mama kávé-töltött magának, belekortyolt, majd letette a bögrét a laminált konyhapultra. – Alaszka. Jézusom. Akkor már miért nem Szibéria? – Jó mélyet szippantott a cigarettájából. Kifújta a füstöt. – Kellene nekem egy barátnő, akivel beszélgethetnék.

– Én a barátod vagyok.

– Tizenhárom éves vagy. Én meg harminc. Az anyádként *kellene* viselkednem. Erre néha emlékeztetnem kell magamat.

Leni kihallotta a kétségbeesést az anyja hangjából, és ez megrémisztette. Pontosán tudta, mennyire törékeny minden körülötte: a családja, a szülei. Az összes hadifogoly gyermeke nagyon is tudatában volt annak, mennyire könnyen törnek meg az emberek. Leni még mindig hordta a csillogó, ezüst hadifogoly karkötőt egy olyan parancsnok emlékére, aki nem tért vissza a családjához.

– Szüksége van egy esélyre. Egy új kezdetre. Mindannyiunknak szüksége van rá. Talán Alaszka a megoldás.

– Mint ahogy Oregon volt a megoldás, meg Snohomish, meg a vetőmagok, amiktől már meg kellett volna gazdagodnunk. Ja, és ne felejtjük el azt az évet sem, amikor meg volt győződve róla, hogy vagyont tud keresni flippergépekkel. Megvárhatnánk legalább a tanév végét?

Mama felsóhajtott.

– Nem hiszem. Most menj, készülődj az iskolába.

– Ma nincs iskola.

Mama hosszú ideig hallgatott, majd halkán így szólt:

– Emlékszel arra a kék ruhára, amit apa vett a születésnapodra?

– Aha.

– Azt vedd fel!

– Miért?

– Csst! Csak öltözz fel. Ma dolgunk lesz.

Bár ingerült és zavarodott volt, Leni végül engedelmeskedett. Mindig engedelmesen viselkedett, ez ugyanis megkönnyítette az életét. Egyenesen a szobájába vonult, és áttúrta a szekrényét, amíg meg nem találta a ruhát.

Meseszép leszel benne, Vöröske!

Kivéve, hogy nem lesz az. Pontosan tudta, hogy fog kinézni: mint egy cingár, elöl deszka, hátul lécz tizenhárom éves egy ódivatú ruhában, amiből kilátszik a vézna combja, és amiben a térdje leginkább egy kilincstre hasonlít. Mint egy lány, akinek már rég meg kellett volna érkeznie a nővé érés fordulópontjához, de akiről lerí, hogy ez nem történt meg. Biztos volt benne, hogy ő az egyetlen lány az évfolyamában, aki még nem menstruál, és akinek még nem bimbózik a melle sem.

Visszament az üres konyhába, ahol a kávé és a cigarettafüst illata keveredett, majd lehuppant egy székre, és kinyitotta *A vadon szavát*.

Mama még vagy egy óráig nem került elő a szobájából.

Akkor azonban Leni alig ismert rá. Szőke haját feltupírozta és hajlakkal egy apró kontyba rögzítette; egy testre simuló, gombos, öves avokádózöld ruhát viselt, mely a torkától a csuklójáig és a térdéig elfedte őt. És harisnyát is húzott hozzá. Meg öregasszonyos cipőt.

– Szent ég!

– Jól van, jól van – szólalt meg mama, miközben ismét rágyújtott. – Úgy nézek ki, mint aki a szülői munkaközösségben sütitársat szervez. – A kék szemfestéke kissé csillogott. Bizonytalan kézzel rögzítette a műszempilláit, a szemceruzájával pedig a szokásosnál vastagabb vonalat sikerült húznia. – Nincs másik cipőd?

Leni lenézett piskóta formájú, magasított talpú cipőjére, mely ici-picit feljebb emelte a lábujjait a sarka vonalából. Rengeteget könyörgött ezért a cipőért, miután Joanne Berkowitz kapott egy hasonlót, és az egész osztály el volt ájulva tőle.

– Van még a piros teniszcipőm is, de annak tegnap elszakadt a fűzője.

– Jól van. Mindegy. Menjünk!

Leni követte az anyját kifelé a házból. Mindketten bemásztak a ragasztószalaggal javítgatott, alapozófestékkel mázolt Mustang szakadt, piros üléseire. A csomagtartót egy élénksárga gumipókkal fogatták le.

Mama lehajtotta a napellenzőt, és a tükörben ellenőrizte a sminkjét. (Leni meg volt győződve róla, hogy a kulcs nem is fordulna el a gyújtásban, ha az anyja előbb nem vetne egy pillantást a tükörképére és gyújtana rá egy cigarettára.) Felfrissítette a rúzsát, összedörzsölte az ajkait, és kezelőjének háromszög alakú csúcsával letörölt egy láthatatlan maszatot is. Miután megelégedett az eredménnyel, visszahajtotta a napellenzőt, és járatni kezdte a motort. A rádió azonnal bekapcsolt, és üvölni kezdett belőle a *Midnight at the Oasis*.

– Tudtad, hogy legalább száz különböző módon meg lehet halni Alaszkában? – kérdezte Leni. – Leeshetsz egy hegyoldalról, vagy beszakadhat alattad a jég. Halálra fagyhatsz, vagy éhen halhatsz. Vagy akár fel is falhatnak.

– Jobb lett volna, ha apád nem adja oda neked azt a könyvet.

Azzal mama bepattintott egy kazettát a lejátszóba, és felcsendült Carole King hangja. *I feel the earth move...*

Mama énekelni kezdett, Leni pedig csatlakozott hozzá. Néhány csodálatos percen keresztül valami teljesen hétköznapi dolgot csináltak, végighajtottak az I-5-ös úton Seattle belvárosa felé, mama minden egyes alkalommal sávot váltott, amikor egy autó bukkant fel előtte, kormányon pihenő keze két ujjá közt fogva a cigarettáját.

Két háztömbbel arrébb mama leparkolt a bank előtt. Ismét ellenőrizte a sminkjét, majd így szólt:

– Te maradj itt! – Majd kiszállt a kocsiból.

Leni áthajolt az ülésen, és becsukta a kocsiajtót. Végignézte, ahogy az anyja besétál a bejáratú ajtón. De mama igazából nem is sétált;

sasszézott, a csípője finoman mozgott egyik oldalról a másikra. Gyönyörű nő volt, és ezt tudta is magáról. Mama és apa emiatt is gyakran vitatkoztak: ahogy a férfiak mamára néztek. Apa ugyan utálta ezt, de Leni jól tudta, hogy mama nagyon is élvezzi a figyelmet (de elég óvatos volt ahhoz, hogy ezt sose vallja be).

Tizenöt perccel később azonban, amikor mama kilépett a bankból, már egyáltalán nem sasszézott. Sokkal inkább masírozott, ökölbe szorított kézzel. Dühösnek tűnt. Finom állkapcsát erősen szorította.

– Az a rohadék – őrzöngött, miközben feltépte az ajtót, és beszállt az autóba. Majd még egyszer elismételte, miután bevágta maga mögött az ajtót.

– Mi az? – kérdezte Leni.

– Apád teljesen kifosztotta a megtakarítási számlánkat. És a bank nem ad nekem hitelkártyát, hacsak az apád vagy az én apám nem kezkesedik értem. – Rágyújtott. – Édes istenem, 1974 van. Van munkám. Pénzt keresek. De egy nő nem kaphat egy hitelkártyát egy férfi aláírása nélkül. Ez a férfiak világa, kislányom. – Azzal elindította az autót, majd egyre gyorsítva végighajtott az úton, egyenesen fel az autópályára.

Leni alig tudott megmaradni az ülésében a folyamatos sávváltásoktól; jobbra-balra dülöngélt. Olyan erősen koncentrált arra, hogy egy helyben tudjon maradni, hogy csak mérföldekkel később vette észre, maguk mögött hagyták Seattle belvárosának dombjait, most pedig egy csendes, fák övezte környéken autóztak, tele impozáns otthonokkal.

– Atya ég! – motyogta Leni.

Évek óta nem járt ezen az utcán. Olyan régóta, hogy szinte már teljesen meg is feledkezett róla.

Az utcán álló házakból csak úgy áradt a kiváltságosság érzése. Vadiúj Cadillacok, Toronadók és Lincoln Continentalok parkoltak a betonnal burkolt kocsifeljárókon.

Mama leparkolt az egyik hatalmas, rücskös, szürke kőház előtt, melynek rombuszmintás ablakai voltak. Egy szépen gondozott füves lankán terült el, minden oldalról gondosan ápolt virágágyások övezték. A postaládán az állt: Golliher.

– Húha. Évek óta nem jártunk itt – szólalt meg Leni.

– Tudom. Te maradj itt!

– Azt már nem. Még egy lány eltűnt ebben a hónapban. Nem maradok itt kinn egyedül.

– Gyere ide! – mondta mama, majd előhúzott a táskájából egy fésűt és két rózsaszín szalagot. Közel húzta magához Lenit, és úgy esett neki a lány hosszú, rézvörös hajának, mintha az valamivel megbántotta volna őt.

– Áú! – jajgatott Leni, miközben mama két varkocsba fonta a sörényét, amelyek aztán mint két csővég álltak ki Leni fejéből.

– Ma te csak hallgatsz, Lenora – magyarázta mama, miközben masnit kötött mindkét varkocs végére.

– Túl nagy vagyok már a varkocsokhoz – panaszkodott Leni.

– Hallgatsz! – ismételte el mama. – Hozd a könyvedet, és ülj szép csendben, amíg a felnőttek beszélgetnek. – Azzal kitárta az ajtót, és kiszállt az autóból. Leni rohant utána, a járdán érte utol.

Mama kézen fogta, és húzta maga után a mesterien nyírt sövények övezte úton, egyenesen a hatalmas, fa bejárati ajtó felé.

Mama vetett egy utolsó pillantást Lenire, és azt motyogta neki:

– Essünk túl rajta! – Majd megnyomta a csengőt. Az mély, kongó hangot hallatott, épp, mint a templomi harangok, ezt pedig léptek tompa nesze követte.

Pár másodperccel később Leni nagymamája nyitott ajtót. Vékony övvel díszített padlizsánszínű ruhájában és nyakában viselt háromsoros gyöngy nyakláncával épp úgy festett, mint aki a kormányzóval készül ebédelni. Gesztenyebarna haját besütötte és hajlakkal csigákba rögzítette, így az leginkább egy fonott kalácshoz hasonlított. Nagyra nyitotta erősen sminkelt szemét.

– Coraline – suttogetta, miközben széttárt karral előrébb lépett.

– Apa itthon van? – kérdezte mama.

Nagymama hátrébb lépett, és leeresztette karját az oldala mellé.

– A bíróságon van ma.

Anya bólintott.

– Bejöhетünk?

Leni látta, hogy ez a kérdés felzaklatja a nagyanyját; ráncok hullámai borították be sápadt, bepúderezett homlokát.

– Természetesen. És Lenora. Csodás, hogy újra láthatlak.

Nagymama hátrébb lépett az árnyékba. Végighaladtak egy előcsarnokon, amin túl szobák, ajtók voltak, és egy, az árnyékos emeletre vezető, kanyargós lépcsősor.

A házban citromos tisztítószer és virágok illata keveredett.

Az asszony a hátsó, ívelt ablakokkal beüvegezett verandára vezette őket, melynek óriási üvegajtaja volt, és növényekkel pakolták tele. Fehér, fonott bútorokkal rendezték be, Lenit egy kis, kertre néző asztalhoz ültették.

– Hogy mennyire hiányoztatok nekem mindketten! – szólalt meg nagymama. Majd, mintha feldúlta volna saját vallomása, sarkon fordult és elsétált, és hamarosan egy könyvvel a kezében tért vissza. – Emlékszem, régen mennyire szerettem olvasni. Már kétévesen is folyton könyvek voltak a kezében. Évekkel ezelőtt vettem ezt neked, de... nem tudtam, hová küldjem. Neki is vörös haja van.

Leni leült, és elvette a könyvet, amelyet annyiszor olvasott már, hogy bizonyos bekezdéseket fejből tudott idézni. *Harisnyás Pippi*. Egy sokkal kisebb lányoknak szóló könyv. Leni már rég másféle regényeket olvas.

– Köszönöm, asszonyom.

– Szólíts nagyinak! Kérlek – mondta az asszony halkán, hangjába sóvárgás vegyült. Majd mama felé fordult, hogy rá összpontosíthasson.

Nagyi megmutatta mamának az egyik ablaknál álló fehér, kovácsoltvas asztalt. Nem messze onnan, egy aranyozott kalickában két fehér madár turbékolt. Leni úgy képzelte, az olyan madarak biztosan szomorúak, akik nem repülhetnek.

– Meglep, hogy beengedté – jegyezte meg mama, miközben helyet foglalt.

– Ne légy pimasz, Coraline! Mindig szívesen látunk. Apád és én szeretünk téged.

– Akkor csak a férjemet nem engeditek be.

– Ellenünk hangolt téged. És az összes barátod ellen, ha szabad hozzátennem. Ki akar sajátítani...

– Nem akarok már megint erről beszélgetni. Alaszkába költözünk.

Ennek hallatán nagyinak le kellett ülnie.

– Ó, az isten szerelmére!

– Ernt örökölt egy házat és egy kisebb darab földet. Zöldséget termesztünk majd, vadászunk, és a saját szabályaink szerint élünk. Romlatlanok leszünk. Úttörők.

– Fejezd be. Nem fogom ezt a badarságot hallgatni. A világ végére is követed ezt a férfit, de ott senki sem fog tudni segíteni neked. Az apáddal annyira próbáltunk megóvni téged a saját hibáidtól, de

te nem vagy hajlandó elfogadni a segítséget, nem igaz? Azt gondolod, hogy az élet csak valami játék. Csak röpködsz...

– Ne! – szakította félbe mama éles hangon, majd előrehajolt. – Tudod, milyen nehéz volt ma idejönnöm?

A szavak nyomán néma csönd szállt a verandára, amit csak az egyik madár turbékolása tört meg.

Olyan érzés volt, mintha egy hűvös fuvallat söpört volna végig rajtuk. Leni meg mert volna esküdni rá, hogy a drága, áttetsző függönyök meglibbentek, holott egyetlen ablak sem volt nyitva.

Leni megpróbálta elképzelni az anyját ebben a konzervatív, zárt világban, de képtelen volt rá. Úgy tűnt, hogy a szakadék áthatolhatatlan a lány között, akinek mamát nevelték, és a nő között, akivé vált. Leni azon töprengett, hogy azok a tüntetések, amelyeken mamával vonultak, míg apa távol volt – a nukleáris energia, a háború ellen –, és azok a személyiségfejlesztő szemináriumok és különböző vallások, amiket mama kipróbált, vajon nem mind csak arra szolgáltak-e, hogy mama szembeszállhasson a nővel, akinek eredetileg nevelték.

– Ne tegyél ilyen őrült, veszélyes dolgot, Coraline! Hagyd el őt! Gyere haza! Legyél biztonságban!

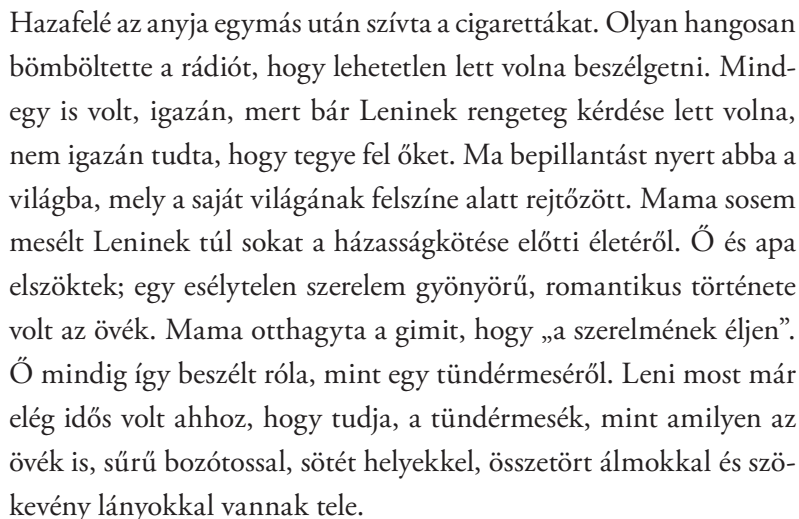
– Szeretem őt, anya. Hát nem érted?

– Cora – szólalt meg nagygyengéd hangon. – Hallgass rám, kérélek! Tudod, hogy az a férfi veszélyes...

– Elmegyünk Alaszkába – jelentette ki mama határozottan. – Azért jöttem, hogy elbúcsúzzak, és... – A hangja elhalkult. – Szóval segítesz nekünk, vagy nem?

Egy hosszú pillanatig nagygyengéd egy szót sem szólt, csak keresztbe fonta, majd széttárta a karját.

– Ez alkalommal mennyit szeretnél? – kérdezte végül.

Mama nyilvánvalóan dühös volt az anyjára, mégis hozzá fordult segítségért, és még csak kérnie sem kellett, anélkül is megkapta a szükséges pénzt. Leni nem tudta megmagyarázni, miért, de ez az egész felkavarta őt. Mégis, hogy tud így eltávolodni egymástól anya és lánya?

Mama rákanyarodott a kocsifelhajtójukra, és leállította a motort. A rádió elhallgatott, így egy ideig néma csendben ültek.

– Nem fogjuk elmondani apádnak, hogy pénzt kaptam az anyámtól – szólalt meg mama. – Túl büszke férfi ahhoz.

– De...

– Erről nem nyitok vitát, Leni. Nem mondhatod el az apádnak!

– Mama kinyitotta a kocsí ajtaját, majd kiszállt, és bevágta maga mögött.

Összefarodva az anyja váratlan parancsától, Leni követte őt az udvaruk vizenyős, sáros fűvén át, elhaladt a Volkswagen-méretű,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

bozontosan egymásba nővő borókabokrok mellett, egészen a bejáratig igyekezett az anyja után.

Odabenn a házban az apja a konyhaasztalnál ült, előtte térképek és könyvek heverték kiterítve. Egy üvegből kólát iszogatót.

Amikor beléptek, a férfi felnézett, és széles mosoly terült el az arcán.

– Kitaláltam, hogyan jutunk oda. Végigmegyünk Brit-Kolumbián és a Yukon vidéken. Úgy kétezer-négy száz mérföld az út. Vessék be a naptárunkba, hölgyeim: négy nap múlva kezdődik az új életünk!

– De az iskolának még nincs is vége... – szólt panaszosan Leni.

– Kit érdekel az iskola? Ez az igazi tanítás, Leni – felelte apa, majd mamára nézett. – Eladtam a GTO-mat, az érmegyűjteményemet és a gitáromat. Így van egy kis kápenk. Majd becseréljük a Mustangodat egy VW buszra, de basszus, azért még egy kis zsozsó ránk férne.

Leni oldalvást pillantott, és elkapta mama tekintetét.

Ne áruld el neki!

Ez nem tűnt helyesnek. Hazudni sosem helyes, nem igaz? És ilyesmit elhallgatni egyértelműen hazugság.

Ennek ellenére Leni hallgatott. Soha fel se merült benne, hogy dacoljon az anyjával. A kerek egész világon – és az Alaszkába költözés rémének köszönhetőn ennek mérete épp most triplázódott meg –, Leni életében csak mama számított igazán.